

Temps de sagraments (I)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aquesta Pasqua vull reflexionar sobre els sagraments de la iniciació cristiana: el baptisme, la confirmació i l'eucaristia.

Ho faig perquè els diumenges en què contemplem les aparicions del Senyor, la seva Ascensió i l'enviament de l'Esperit Sant, a les nostres parròquies se celebren aquests sagraments.

Ho faig perquè aquests sagraments són els mitjans a través dels quals la força i la vida del Ressuscitat arriben a nosaltres i ens fan passar de l'home vell a l'home nou, de la mort a la vida. Com diu el Catecisme: «Pels sagraments de la iniciació cristiana reben cada cop més les riqueses de la vida divina i progressen cap a la perfecció de la caritat.». Assistir a aquests sagraments és la manera més senzilla de viure el misteri pasqual.

Ho faig, encara, perquè massa sovint hem oblidat el tresor que conté el baptisme, la confirmació i l'eucaristia i els beneficis que es distribueixen en aquells que, tot i no rebre'ls, o no, per primera vegada, en reben «nous augments de gràcia», com diu la monició d'entrada del ritual de les confirmacions.

És veritat que la manca de fe dels qui reben aquests sagraments fa que es devaluïn als ulls de la comunitat, fa que els rectors els acabin aïllant en celebracions a part, o, fins i tot, que els fidels «fugin» de les misses on hi haurà baptismes, primeres comunions o confirmacions.

De fet, xoca que les celebracions dels baptismes, porta d'entrada a la vida cristiana i a la comunitat parroquial, siguin sense la presència d'aquesta comunitat, sense la companyia dels membres vius i implicats de la parròquia. Hi ha una catequesi molt evident per als pares i padrins dels ba-

tejats sobre la incorporació a la comunitat parroquial: viure el baptisme embolcallats per aquesta comunitat!

També em xoca, quan celebren la confirmació a les parròquies més grans, el fet de no trobar la comunitat parroquial reunida. No ho dic perquè em sàpiga greu que l'únic dia a l'any que visito les principals parròquies no es congreguin tots els fidels al voltant meu. Encara ho diuen alguns: «Del bisbe i del governador, com més lluny millor!» Bromes a part, com pot ser que la comunitat sigui absent el dia que pot viure una nova Pentecosta?

Finalment, també em xoca que les primeres comunions s'hagin convertit en eucaristies on quasi només assisteixen els convidats —la majoria, no practicants—. Això fa que aquestes assemblees, com en els casaments, visquin la celebració com un «espectacle» més o menys valorat en funció de si els «protagonistes» surten més o menys «en escena». No podem queixar-nos que els nens i nenes que fan la primera comunió no tornin més a missa si ni els donem la benvinguda el primer dia que hi vénen com a cristians de ple dret!

Espero que les tres glosses que seguiran aquesta presentació us estimulin a participar en les celebracions d'aquests sagraments tan pasquals!

